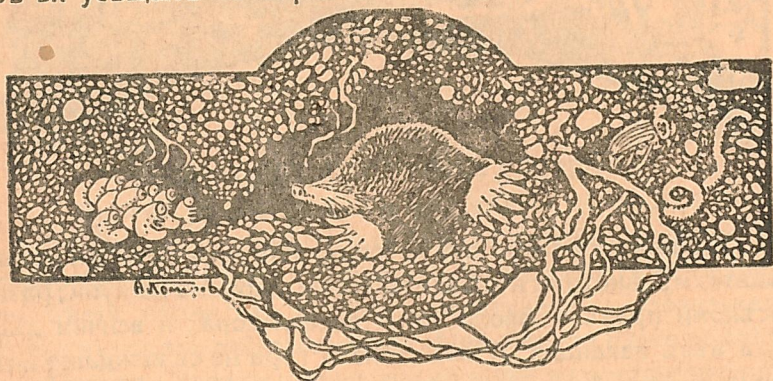

— Кой е тамъ? — попита най-голѣмата отъ тѣхъ. Ние сме дванадесетъ слѣпи сестри, нѣмаме нито баща, нито майка и никой не бива да ни обижда.

— Азъ съмъ къртицата, — отговори имъ единъ грубъ и глухъ гласъ. — Азъ сжщо съмъ слѣпа, както и вие, но азъ ви усѣщамъ по миризмата. Слѣдъ двѣ години азъ пакъ

ще дойда тукъ и ще ви изямъ, а може би и слѣдъ година; сега вие сте още много малки за мене. Хайде до виждане, Хранете се хубавичко!

Потрепера пакъ земята и къртицата избѣга нѣкъдѣ. Тя не изяде нито една отъ сестритѣ, но тѣ отъ страхъ не можеха да продуматъ.

Прѣведе: М. Катранова.

ПОДЗЕМЕНЪ ОРАЧЪ.

Подъ полето кой се рови?
Кой натрупа тая прѣстъ?
Купчинкитѣ свѣжи, нови
Кой издигна околврѣстъ?

Може би безброй джуджета
Подъ земята градъ градятъ,
И подземнитѣ полета
Тѣ на длѣжъ и ширь браздятъ

Не джуджета чудновати,
А къртици тамъ се вратъ,
Зидатъ прѣстени палати,
День и нощъ безспиръ оратъ.

Ранъ-Босилекъ.